

JEHO
KRÁLOVNA

JEHO KRÁLOVNA

IRENA PILOUŠKOVÁ

Jeho královna

Copyright © 2015 Irena Piloušková

Cover art © 2015 Martin Mráz

Cover photographs Shutterstock.com

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 3602. publikaci

Redigovala Zuzana Pokorná

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Martin Mráz

Tisk EUROPRINT a.s.

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-2485-4

www.egmont.cz

EGMONT
Publishing

PROLOG

Hra na kočku a na myš je občas dost obtížná a je velmi těžké předpovědět, jestli vůbec někdy zvítězíte. Ten, kdo si nejvíc věří, je většinou ten, kdo se nejvíc bojí, ten, kdo se nejvíc usmívá, je ten, komu v životě nejvíc ublížili, ten, který mlčí, nejvíc přemýšlí. A mně se podařilo mluvit, bát se a utíkat před úsměvem. Když se nad tím tak zamyslíme, co všechno nám vlastně doopravdy způsobili ostatní? Když jsem pochopila, že ustrašená myš ve mně se bojí té agresivní kočky, která čeká na slabost, došlo mi, že ublížit si můžu jen sama. Protože sama sobě to jednoduše dovolím.

Na světě je spousta lidí a můžeme jim závidět ledačos. Proč ne, závist je super věc, zaměstná tělo i mysl a můžeme bojovat o nic. Zbytečností se nejlíp žije. Kdy ses naposledy podívala do zrcadla a řekla si, že jsi krásná

a můžeš dokázat všechno, co chceš? Měla bys to zkusit a opakovat si to. Když už bojovat sama se sebou, tak alespoň se vztyčenou hlavou a cílem. Možná nedokážu změnit svět, vyléčit AIDS, otočit zemí, aby bylo delší léto, nebo přeprat Rockyho, ale můžu sama sobě říct, že je možné všechno, o co se člověk snaží, a snít není hřích. Hledání věčného přátelství, věrné lásky a nekonečného štěstí mě zaměstnávalo dlouho, než jsem si uvědomila, že šťastná vlastně můžu být jen ve chvíli, kdy to sama sobě dovolím. Možná bude dobré se na sebe podívat a říct si, že je na čase být spokojená, a nedovolit okolí, aby mě udupalo. Prostě si zářit ve svém paprsku světla a nechat zářit i ostatní. A možná pak bude i léto delší.

PRVNÍ ČÁST O KORUNKU

7

Ahoj, jsem Aneta. Tímto slibuji a přísahám, že vše, co napíšu, je pravda. Někomu to vyprávět musím...

Jakožto patnáctiletá a znovu odbarvená jsem se cítila skvěle. Neměla jsem bůhví jaké problémy, jde to. Jsem o něco hezčí než moje nejlepší kamarádka a přiznávám, že mi to dělá dobře. Mám Janu ráda, ne že ne, jen jsem asi moc marnivá na to, abych mohla být nejlepší kamarádka někoho oblíbenějšího nebo dokonce atraktivnějšího. S Janou se přátelíme už řadu let, vždycky jsme to byly my dvě a takhle nám to vyhovovalo. Neměla jsem problém s kolektivem, na rozdíl od Jany, ale ač to zní vážně hrozně a taková věc by se neměla říkat nahlas, jsem tak nějak ráda, že ji mám jen pro sebe. Asi teď vypadám jako pěkný sobec, ale přiznejme si to otevřeně, kdo by

ve dvojici nechtěl být ten, kdo je lépe vidět, a přitom mít u sebe někoho, kdo tu pro vás bude vždycky. Janu bych nepodrazila, mám ji ráda, vážně, ale prostě mi naše postavení zcela vyhovuje. A jí nejspíš také. Myslím. Chci být oblíbená, jsem ráda, když o mně lidi mluví dobře, a dělám pro to dost. Jen přes jednu věc vlak nejede, a to je Leona, ta nejodpornější osoba na světě. Nejhezčí a nejpitomější holka školy. Ale víte co? K jedné věci se přeci jen hodí, já, jakožto její soupeřka, se dostávám do pozice mučednice a ti slabší mě kvůli tomu za to berou a obdivují. Takže jsem vlastně ráda, že na naší škole je. I když kdybych mohla, pošlu ji až na Mars nebo až... ale sprostá slova se sem nehodí, minimálně ne hned v první kapitole.

Přiznávám, někdy mě moje póza vážně vysiluje, mi-luju, když můžu doma vypadat i cítit se špatně a nikdo mě za to nesoudí, takže si to ještě užívám. Ale jak jsem řekla, jsem nově odbarvená, do platinové, takže den začíná pěkně. Lukášovi, to je můj přítel, se tenhle účes líbí. I mně se to líbí mnohem víc než to, co jsem měla doteď. Lukáš je starší než já, o kapku. Má pěkné auto, opálené ruce a chová se ke mně jako k dospělé. Za pár dní mu bude dvacet pět a já horečně přemýšlím, co mu koupím jako dárek.

Bla bla... to jsou kecy. Vždy, když si tyhle myšlenky přehrávám v hlavě, je mi ze mě na zvracení. Vlastně nevím, proč se snažím vypadat dobře i tady, na stránkách, kde jsem slíbila upřímnost. Lukáš a já, to je dávná mi-

nulost. Má nadále opálené ruce, pěkné auto a za chvíli mu bude dvacet pět, ale nenávidím ho. Abych byla zcela upřímná, ani Jana už není, co bývala. Lukáš teď nocuje u ní doma. Přirozeně ne s ní, má přeci vkus, ale s její vyumělkovanou, přešitou matkou. Takže jediné, co mi po mojí veliké první lásce se vším všudy zbylo, jsou blond vlasy, zlomené srdce a vztek.

O nápravu jsem se pokusila. Jana mi nalila na hlavu barvu s fantastickým odstínem – hnědý satén. No, satén se nedostavil, ale hnědá celkem jo. Lukášovi jsem se ale vyhnula jako největší sralbotka. Jenže... co bych mu vlastně řekla?

Takže jsem sama, mých milion rolí se během chvíle scvrklo na jednu: lůzr. Hrdě jsem si prohrábla své znovu hnědé vlasy a pokračovala chodbou ke třídě, čeká mě další hodina vedle mojí nejlepší kamarádky. Ach jo. Vypadám jako připálený pudl.

Jenže toho dne Jana nepřišla do školy. Dobře, aspoň se nemusím chvíli tvářit, že je všechno v pořádku, nastvanost mi ubírala moc energie, a můžu si pěkně zalézt pod lavici a malovat do sešitu všechny ty hnusné ksichty, co mě opustily.

Jana nepřišla ani druhý den, ani ten další a podle učitelky byla nemocná, což mi nenahlásila. Asi už vážně není kamarádka. No fajn, nevádí, já si vystačím sama.

Sama, to je zajímavé slovo. Doma je spousta lidí. Jen máma moc ne, chodí do práce a chodí tam často a na

dlouho. Táta nepracuje, ten doma je, ale nemluví, minimálně ne se mnou nebo s někým z rodiny, a už kvůli dusnu, které kolem něj je, nemluvíme ani my. Brácha je pořád někde v pytlí, většinou u té svojí, a nedivím se mu, taky jsem utíkala k Lukášovi. Teď mi zbývá jen babička, která bydlí v druhém patře našeho domku, ale s tou nevím o čem mluvit. Zahrádku má pěknou, ale já si nerada špiním ruce od hlíny, takže nemáme moc společného. Nejsme špatná rodina, neubližujeme si, nekřičíme na sebe, jen prostě nemluvíme. Ani u jídla se nescházíme, jíme, když máme hlad a většinou každý ve svém pokoji. Ani si nepamatuju, kdy jsme naposledy použili stůl v jídelně. Přitom je to místnost uprostřed domu, chodíme tudy tisíckrát za den, ale nikdo se neposadí, nikdo nic neřekne, všichni jen chodíme okolo nebo si hodíme věci přes židli, na které sedí akorát občas návštěva, když se jí vaří kafe. A to bývá velmi málo.

Máma nestíhá, táta má špatné období, co není v práci, a s přáteli se nestýká. Vlastně od doby, co ho vyhodili, je mezi námi paradoxně méně přítomen než dřív. Vysvětlení je jednoduché, v zadní části domu, kde býval pokoj pro hosty, se táta usídlil a už pěknou dobu nevylezl na světlo boží. A máma? Máma to vyřešila nekonečnými přesčasy ve firmě. Prý potřebujeme peníze, když táta nepracuje. Čili je taky pořád v trapu.

Brácha? Ten vždy jen vybilí lednici a zas zmizí z domu, je to pořád do kola – škola, kámoši, škola, ká-

moši... mám pocit, že věčně jenom odchází, a babička si udělala malou kuchyňku nahoře, takže tady už ji skoro vůbec nevidáme. Je až zarážející, jak se mohou lidé pod jednou střechou míjet. A když ne fyzicky, psychicky určitě.

Plácla jsem si sýr na chleba a zavřela se v pokoji. Poslouchala jsem to ticho, jediné, co bylo slyšet, byla televize z hostinského pokoje, kde táta teď spí, přežívá a hybernuje. Seděla jsem na parapetu, mám ho krásně široký, sedávám tam ráda, zespoda jde teplo od radiátoru a vidím na celou ulici, ale ani tam se toho nikdy moc neděje. V malém městě je asi vždy málo pohybu, možná nějaký zákon lenosti nebo tak. Všichni byli zalezlí na svých zahradách.

Zahrady jsou tu taky zajímavý úkaz. Sedíte metr od souseda, oba koukáte do slunce nebo něco jíte, ale skoro se nepozdravíte. Prostě proto, že je tam plot a ten vás zbavuje povinnosti se s tím člověkem na druhé straně bavit. Vtip je, že většina rozhovorů jsou hádky o to, že tenhle očoudil prádlo tamtoho a že támhleten si pouští hudbu nahlas. Málokdy se stane, že bychom měli o druhého zájem nebo se snažili trochu se sblížit. Všichni si hledí svého a já taky. Vypadám dobře, cítím se... dobře. Asi jo. Stačí, že si to všichni myslí. Bouchly dveře a silný dupot mi zvěstoval bratrův příchod, vyskočila jsem a zdánlivě náhodou šla za ním.

„Ahoj,“ prohodila jsem, zatímco jsem si odloupla dva plátky sýra na druhý chleba, i když už jsem neměla hlad.

„Čus,“ zahučel a otočil se s plechovkou koly v ruce zase k odchodu.

„Jak je?“ zkusila jsem ještě takovým tím tónem, kdy si v polovině přestanete být jistí a ztišíte se, zatímco lehce nadskočíte napůl nervozitou a zaujatě si začnete prohlížet díru na plátku sýra, protože se bojíte, že by ten na druhé straně mohl přijít na to, jak moc jste přemýšleli, co říct.

„Dobrý,“ pokýval hlavou jasně překvapený mou otázkou, „co ty?“

„Jo, jo, dobrý,“ usmála jsem se a myšlenky mi v hlavě lítaly jako splašení motýli. Jak dál? Proboha, jak dál? Netušila jsem, jak moc toužím po tom si s ním promluvit.

„Tak jo,“ srknul si z plechovky a rozhostilo se ticho. Ale neodešel a to mě zahřálo, jako bych právě vyhrála loterii, ale neřekla jsem nic. Skoro jako bych se bála, že další věta by mohla tenhle úkaz zaplašit. Nemluvili jsme spolu, ani nepamatuju. Jako děcka jsme se pořád hádali, ale měla jsem ho ráda, i když mě štval. Byl o tři roky starší a musel na mě dávat pozor, což ze srdce nesnášel, nebo to aspoň říkal. A jak jsme se časem přestávali prát, přestávali jsme i komunikovat, až se nakonec stalo, že jsem svého brášku, který bydlí vedle v pokoji, nezaznamenala pořádně třeba čtvrt roku, jen jsem ho občas uviděla v kuchyni, zahučel pozdrav a zas zmizel.

Skoro už jsem zapomněla, jak z jeho úst zní jiná slova než čus.

Je mi patnáct let, strašně se snažím být dospělá, ale přiznávám, že brácha je pořád můj velkej brácha. Jemu už je osmnáct. Stejně jako mu kdysi bylo osm a mně teprve pět. Pořád byl a je o tolik větší. Ale nepřiznala bych to ani za zlatý prase, nahlas nikdy.

„No,“ vydechl, „jdu za Alesou, čeká venku.“

„Jo, jasně,“ přikývla jsem až moc afektovaně. Sama jsem cítila, jak blbě to vypadalo. Připomnělo mi to mámu. Takhle rychle vždy kývala, když táta neměl náladu jít ven nebo nechtěl jíst její jídlo, protože prý neměl hlad. A ejhle, dneska jí všechno, ale máma už nestíhá tolik vařit.

„Tak pojď se mnou,“ hodil mi bratr stéblo. Nevím, odkdy kluci chápou, co se nám děje v hlavě, ale zřejmě se to týká jen bratrů, to je jiný druh mužů. Takový... civilizovanější a citlivější.

„To je blbý, ne?“ opáčila jsem, ale v duchu jsem se modlila, aby mě začal přesvědčovat, že je všechno v pohodě.

„Sim tě,“ zakroutil hlavou a poprvé v životě mě ta slova nevytáčela. Popadla jsem bundu a chleba nechala na lince, kamufláž nekamufláž. Potřebovala jsem vidět lidi, vidět, mluvit s nimi a cítit, že existují a že i já existuju.

Když jsem prošla dveřmi, docvaklo mi, že jsem se právě stala dobrovolným křemem vlastního bratra a jeho podivínské přítelkyně. Její rodiče byli míšenci všeho možného a pak ještě smíchali ji a dali jí jméno Alesan-

dra. Jednu výhodu to mělo, zatímco já jsem teď nepatřila nikam, ona byla doma vlastně všude.

Alesandra. Jediné, co jsem věděla s jistotou, bylo, že ji nemám ráda, protože nám ukradla pětinu rodiny, a pak to, že má dlouhatánské černé vlasy a je jedna z mála holek, co se kouká Tonymu do očí. Jediná, která aspoň trochu dorovnává jeho výšku. Nechápu, kde se vzal obr v naší rodině, já jsem záprtek stejně jako máma i táta. I když táta jen do výšky.

Vedle Alesandry jsem si připadala jako moucha už v autě. Seděla jsem vzadu, což samo o sobě bylo ponižující, a ona měla ruku na jeho stehnu. Nikdy jsem si nepřipadala mladší. Nenápadně jsem se prsty ujistila, že mám řasenku. Alesa mluvila tiše a smála se kontrolovaně. Když si vzpomenu na svoje výbuchy, připadala jsem si vedle ní jako v gumákách i přesto, že jsem měla značkové boty.

Do jejich hovoru se dalo vstoupit jen těžko, mluvili divnou řečí o tématech, která mi nic neříkala, a tak jsem seděla vzadu a cítila jsem se ještě víc sama než na tom parapetu. Míjeli jsme domy všech sousedů, i Janin dům. Stálo tam cizí auto. Že by maminka měla zas nového chlapa? Neubránila jsem se jízlivosti ani v myšlenkách.

„Žiješ?“ pípala jsem své snad ještě stále kamarádce zprávu.

„Ani nevím,“ přišlo mi obratem zpátky. Ha! Komunikace zahájena!

„Co je to za auto u vás?“ zeptala jsem se honem. Zvědavost předčila naštvání.

„To je mámina přítele,“ odpověděla znovu stejně rychle. Na konci věty smutnil malý žlutý obličejík.

„Kam poslala Lukáše?“ otázala jsem se ironicky.

Tady už odpověď trvala déle. „Já nevím. Ale s tímhle se budeme stěhovat...“

„KAM?!!!“ zděsila jsem se a celá moje naštvanost byla ta tam.

„Do Virkovic.“

„Proč?!“

Na to už mi neodpověděla. Virkovic sice nejsou konec světa, vlastně půl hodiny vlakem, ale je tam gympl... Co když tam Jana přestoupí? Anebo už přestoupila, bliklo mi v hlavě.

Alesandra se co chvíli podívala do zpětného zrcátka, když se naše pohledy setkaly, obě jsme uhnuly. Já si připadala jako vyděšené kuře, ona mávla řasami. Hm. Vyděšené kuře, to je dobré přirovnání vzhledem k mé nedávné barvě vlasů. A přiznávám, nikdy jsem nechtěla být blond, ale...

„Ty tam chodíš i do školy?“ odhodlala jsem se tít do živého.

„Zatím ne, ale budu.“

„Proč jsi mi nic neřekla?“ nabírala jsem pomalu slzy a snažila se je rozmrkat.

„Já tu taky nechci bejt...“ odpověděla jenom.

Přemýšlela jsem, co napsat dál. Ale nemohla jsem na nic přijít. Telefon jsem vytahovala a zase cpala zpátky do kapsy co půl minuty, ale kloudná myšlenka nikde.

Zajeli jsme mezi dvě auta, až jsem se divila, že jsme se vešli do tak malého prostoru. Protáhla jsem se mezerou a zarazila se. Obě jsme se vydaly k Tonymu a obě jsme si uvědomily, že se mezi námi na moment odehrála studená válka o to, kdo půjde blíž. Ustoupila jsem o krok, ona se čapla bráchy za ruku a já tiskla zuby, až skoro skřípaly. Usmála jsem se na ni podobným úsměvem, s nímž denně chodím do školy, a opět zabral. Je zajímavé, kolik lidí vidí jen tu masku a dál se nestarají.

Dům, do kterého jsme vešli, měl velikou zahradu s bazénem a dvě rozlehlá podlaží. Hned jsem poznala, čím je. Alesandra hodila klíče do mističky na botníku, ale nezula se a pokračovala dál chodbou, šla jsem jí v patách. Klapala podpatky, které si i se svou výškou mohla s mým bratrem klidně dovolit, a já se rovnala jak malý vzteklý pejsek na zadních. Byla jsem malá vždycky, ale teď mě ty placaté zlaté tenisky, co jsem tak moc chtěla, hodně tlačily.

Tony tu viditelně taky znal každý kout. Mávl na podobně vysokého kluka v rohu, on mu pozdrav opětoval a dál se vrtal v lednici. Usadila jsem se na gauč vedle bratra. Z druhé strany už seděla vysoká blondýna, tahle zřejmě přírodní a o něco starší než já.

„Kdy přijdou?“ vytrhl mě z myšlenek Tonyho hlas.

„Každou chvíli,“ kývla na něj Alesandra, opět stoprocentně elegantní, neafektovaná, klidná. Odkráčela do kuchyně a já sledovala bratrův pohled, doprovázel ji až ke dveřím, kde zmizela.

„Kdo přijde?“ pokusila jsem se o podobný tón, ale hlas mi po dlouhém mlčení zaskřípal.

„Alesandry brácha,“ kývl ke kuchyni, „Leo, má narozeniny, dorazí pár lidí.“

„Leo?“ vyprskla jsem.

„Jo,“ podíval se na mě nechápavě.

„No jo, každý jsme nějaký,“ uchichtla jsem se ještě pro sebe.

„Jsi fakt praštěná, víš to?“ zakroutil hlavou a totálně mě tím odzbrojil.

„Jak to myslíš?“ ohradila jsem se a cítila, jak mi v krku bobtná knedlík.

„Přestaň všechno pořád tak řešit,“ usmál se na mě jako na malou ségru, div mi konejšivě neprohrábl vlasy, a vydal se za Alesandrou. Už bez sebe asi byli moc dlouho.

Odsedla jsem si od blond tygřice a poupravila si vlasy na stranu. Mé znovu hnědé poničené vlasy.

Lidé chodili sem a tam a během několika minut byla místnost plná. Někteří právě přijeli, ostatní v plavkách po sobě házeli ručníky, zřejmě předtím proběhla nějaká rituální očista v bazénu. Nepochopitelné, bylo sice už teplo, ale začínal večer a venku nemohlo být víc než osmnáct stupňů, a to možná ještě přidávám.

Jako poslední prošel prosklenými dveřmi ze zahrady oplavkový blondatý Bůh. Cítila jsem, jak mi padá sance až na prošívání polštářek, kterým jsem se snažila chránit a pevně jsem ho tiskla.

„Ahoj,“ zastavil se u mě.

„A- ahoj,“ zakoktala jsem polekaně.

„Kde máš rodiče?“ Odhodil ručník do kouta a popotáhl si šňůrku plavek.

„Dovol?“ zavrčela jsem jako štěně na buldoka.

„Ježíš sranda, klid,“ rozesmál se a plácnul svůj mokrý, ale dokonalý zadek na pohovku mezi mě a tygřici. „Čí jsi?“

„Svá,“ odpověděla jsem okamžitě a samotnou mě překvapilo, jak dospěle a sebevědomě to znělo.

„Dobrý,“ pokýval a zatřásl hlavou. Kapky vody zasáhly mě i blondýnu vedle. Chtěla jsem něco odvětit, ale ona se začala smát tak nahlas, jako by právě kouzelník spolkl slona, a prohrábla Bohovi vlasy. To jsem měla udělat já, napadlo mě. Mrcha blondatá.

Bratr se vrátil, jak jinak, než za ruku s Alesandrou. Jsou jak siamská dvojčata, kdyby na ni aspoň tak nezáral. Tony kývl na kluka vedle mě, ten se zvedl a udělali takový ten typicky trapný klučičí pozdrav, který je charakteristický pro všechny věkové kategorie mužské populace, zahrnující pěsti, rameno a pazvuky.

„Moje ségra,“ hodil rukou mým směrem.

„Já si říkal, koho mi připomínáš,“ rozesmál se na celé kolo Bůh, „celej náš Toncek, snad ne stejný pako!“

Vlastní vtip ho odzbrojil a řehtal se na celé kolo. Nemohla jsem si pomoci, ale ten smích mě urážel. Co víc, Tony se smál s ním.

„Ha ha ha,“ prohodila jsem pomalu, každou slabiku oddělenou notnou dávnou sarkasmu.

„Je dobrá,“ udeřil pěstí mého bratra do ramene a ten mu to vrátil, načež se oba smáli dál. Zajímavý postřeh, klučičí humor je divnej, ať jde o vašeho přítele, bratra, kamaráda, otce, dědu nebo kluka s koloběžkou odvedle.

Alesandra ani nehнула brvou, jen se jemně usmívala. Takový ten úsměv, který ani není úsměvem, ale ona ten výraz držela, asi aby si zachovala pozitivní postoj, těžko říct. Skoro jako máma, když si nevěděla rady s nějakým z našich vrtochů. Ona – Alesa – ovšem viditelně věděla, co dělá. Jediným nepatrným pohybem naznačila, že by se ráda posadila, což Tonyho přimělo smát se méně hlasitě. Odšoupl naproti sedícího přítlostlého kámoše s bradkou, co se za každou cenu snažil rozjet vodnici, ale ta ne a ne tahat. Kámoš posunul své pořádné pozadí, ani se neurazil, což bych při takovém gestu udělala já, a pokračoval nepovšimnutě dál. Alesandra se posadila s grácií královny a můj bratr jí div nezlíbal nohy. Seděl vedle ní hrdý jako páv a velice důležitě se pustil do řešení problému tlustého kamaráda.

Byla jsem tam snad věčnost a půl, poslouchala rádoby zajímavé historky i smích a absolutně netušila, jak ale- spoň navenek vypadat, že zapadám. Tenhle pocit jsem

mívala často. Zapadnout. Když se někdo smál za mými zády, byla jsem si jistá, že nějakému drbu o mně, když se všichni bavili, cítila jsem, že mě jejich zábava posouvá kamsi dozadu. Potřebovala jsem mít nad situací kontrolu, prostě vědět a vést, jakmile jsem se stala součástí davu, ztrácela jsem ponětí o tom, jak se v něm udržet. Takový ten pocit, jaký by měl růžový gumový medvídek zatoulaný v pytlíku žlutých. I o mně musí všichni vědět, že jsem jiná.

Hodiny tikaly a najednou jsem se na gauči ocitla sama. Bratr s Alesandrou zmizeli neznámo kam, oslavenec tančil na stole s havajskými květinami kolem krku, tygřice se dál nahlas smála čemusi u baru (ano, mají i bar!) a božský blondák lítal tam a zpátky mezi všemi skupinkami a každou opouštěl za hlasitého smíchu ostatních a s poplácáním po rameni. Vždycky jsem nesnášela sociometrické hvězdičky, takové ty lidi, co vyjdou ve všech testech vztahů ve třídě nejlíp, a přitom vy je naprosto nesnášíte od prvního dne. A teď ještě víc. Příznávám, vždy jsem tajně doufala, že tou nejzářivější hvězdičkou budu já.

Nadskočila jsem, když čísi těžké tělo dopadlo vedle mě na pohovku, což mě vytrhlo z mého nenávislného přemýšlení o všech, které jsem kdy chtěla zastřelit jen proto, že jsou oblíbení.

„Áhoj, Tonckova sestro!“ pronesl hlubokým hlasem, jako by si chtěl odkrknout, zasmál se sám sobě a dlouze

si lokl piva. Jsem si jistá, že kdybych takhle taky vypila čtvrt liru na ex jako on, poblínkám se.

Místo odpovědi jsem se zašklebila jeho směrem a posedla si až k područce. Můj záchranný polštář jsem vměstnala mezi nás.

„Takže,“ protáhl pauzu, „jak se bavíš?“

„Fajn,“ použila jsem oblíbené slovo zastupující všechna ošklivá vyjádření, která by ho mohla nahradit.

Bůh povytáhl obočí: „No, nevypadáš...“

„A jak vypadám?“ pokusila jsem se o pasivní agresivitu a cítila, že jsem vybrala jedinou větu, která byla v tuto chvíli přípustná.

„Patnáct už ti bylo?“ zvedl hlas a zahleděl se na mě otupělým pohledem.

„Jo,“ zavrčela jsem.

„Pak vypadáš velice, velice dobře,“ zazubil se a znovu si dlouze lokl, až mu v kelímku nezbylo nic. „A hele,“ koukl zklamaně na dno, jako když kačer potopí hlavu, aby ulovil rybu, „došlo.“ Zakabonil čelo a stiskl zklamaně rty. „Víš co? Jdu pro další a tobě donesu taky!“

Ani jsem nestihla zaprotестovat nebo souhlasit, vyskočil, překvapivě hbitě, a vydal se k baru, kde byl naražený již druhý sud. Viděla jsem, jak se hlouček kluků u baru usmívá, když zahlédli jeho příchod, a jeden z nich se ihned chopil jeho prázdného kelímku a začal čepovat. Neslyšela jsem, co říkají, přes ten randál, co šel z reproduktorů, nebylo slyšet pomalu ani vlastního slova, ale

ostatní se viditelně dobře bavili. Když se vracel se dvěma plnými püllitry, pomyslela jsem si: ti lidé, co se za ním smějí, ho fakt neštvoú? Ale proč by taky měli, nesmějí se jemu, ale zkrátka tak, jak by každý chtěl, aby se lidé po jeho odchodu smáli.

„Na,“ zavlnil se, když mi podával kelímek, díky bohu čistý. Dokonce překvapivě nic nevyllil.

„Díky,“ přijala jsem a přemýšlela, jak to jen vypiju, pivo mi nikdy nechutnalo, ale kdybych to přiznala, bude mi v jeho očích už navěky patnáct.

„Hm,“ kývl a upil další polovinu.

Nenápadně jsem si cucla, ale do pusy se mi dostala jen hořká pěna, která se mi mimochodem obtiskla i na nos. Okamžitě jsem se začala utírat. Bůh mi vzal z rukou kelímek a ulil pěnu do svého. Nejsem si jistá, jestli to bylo gesto přátelské, soucitné nebo nechutné.

„Zkus to takhle,“ vrátil mi pivo, dopil to své a během mžiku byl zpátky s dalším. Pomalu jsem usrkávala, jako bych pila Cosmopolitan s Carrie Bradshawovou ze Sexu ve městě.

„Musím čůrat,“ zašeptal mi rádoby potichu po chvilce, „podrž,“ vrazil mi své pivo a zmizel. Ještě aby se mu nechtělo, proboha, tolik toho vypít během chvíle, to jsem viděla naposledy v naučném pořadu o velbloudech.

Znovu jsem přejela pohledem po všech v místnosti. Někteří stáli i za prosklenou stěnou u bazénu a chystali se vlézt dovnitř. Už jsem pochopila, jak je možné, že

toho byli schopni. Ze zářícího bazénu do tmy stoupala horká pára. Bratr tu nemá plavky, napadlo mě, ale to už skákal dovnitř v trenkách a ohodil skupinku u schůdků přílivem teplé vody.

„Ahoj!“ baflo na mě něco zezadu, až jsem nadskočila a vylila si notnou dávku chmelového moku na gatě.

„Hej!“ vyšlo ze mě a začala jsem v odporu zmateně máchat plnýma rukama kolem sebe, jako by mi to snad mohlo ty kalhoty vysušit.

„Haha, taky jsi potřebovala?“ rozřehtal se na celé kolo, „tos měla říct!“

Cítila jsem, jak mi obličej rudne napůl studem, napůl vzteky. Pitomý klučičí fórky. Položila jsem piva na zem, postavila se a pokusila se mokrou skvrnu smést. No, překvapivě to nešlo.

Zbytek večera a noci jsem strávila v neměnné pozici na gauči, s mokřými kalhotami, hlava se mi motala už po druhém pivu a přemýšlela jsem nad tím, kde je asi teď Lukáš, ten hajzl, který mě opustil nejen s první ženskou, která šla okolo, ale ještě ke všemu s takovou seschlou bagetou, matkou slona (promiň Jani, ale přiznejme si to) a hlavně úplnou slepicí.

No, napsala jsem mu esemesku.

2

Seděli jsme naproti sobě v naší kavárně. Je na kraji města, přibližně na konci světa a ještě pro jistotu za rohem. Vždycky jsem přemýšlela, proč jsme začali chodit zrovna tam, a pak mi došlo, že zřejmě proto, že nás tam nikdo neznal. Teda kromě servírky, která se na Lukáše už od první kávy usmívala a mě se skoro ani nezeptala, co si dám. Na jednu stranu mi lichotilo, že mně ho závidí, na druhou stranu jsem si oproti starší, vyvinutější a viditelně sebevědomější pinglici připadala jako dítě. Postupem času už jsem chodila čím dál víc namalovaná a méně oblečená, pomáhalo to, ale ne dostatečně, a vždycky mě ten pohled, který jí Lukáš vrátil za úsměv, rozbublal. Pokaždé jsem chtěla začít křičet, héj, já jsem tady! No nikdy jsem nic neřekla a nechala ho, aby mi věnoval až druhý úsměv dne.